

(א) [מדרס לג. צ"ב גג.]
(ב) [צ"מ גג:] א [לפני כה:]
(ג) [ד"ה אין לו.]
(ד) [ג"ה יאמר רש"י.]

גליון הש"ס

גמ' איבעי לך עובדי. עיין
בב"מ דף ג' ע"ב מוספות
ד"ה איבעי לך:

רבינו הגנאל

אמר רב כהנא לא שנו אלא
באותה ערוגה, אבל
מערוגה לערוגה משלמת
מה שהזיקה. ורבי יוחנן
אמר אפילו מערוגה
לערוגה וכו'. ופר"ח זצ"ל
קיימא לן כר' יוחנן. אלא
כיון שיצתה לדעת אע"פ
שהורה שלא לדעת וכו'.
ור"ח ז"ל פי"א אף על פי
שהורה שלא לדעת בעלים
כגון ששמרוה כראוי
שנעלו בפניה ויצתה או
קשרוה ויצתה והלכה
ונכנסה שם בגינה ברוגזה,
צ"כ.

הכונס פרק ששי בבא קמא

נח.

עין משפט
נר מצוה

בב א ב ג ד מ"י פ"ג
מהלכות זקי ממון
הלכה יא סמוג עשין סז
טוש"ע ח"מ סימן סג
סעיף א:
בג ד מ"י ט"ס הלכה יז
וע"י בהשגות ובמ"מ
טוש"ע ט"ס סעיף ב:

א"נ מבריה ארי מנכסי חבירו ליה פסידא. וא"ת והרי פורע
חובו דהשניין ליה מבריה ארי צריש אין צין המודר (מדרס
ד' גג.) אע"ג דלית ליה פסידא וי"ל דהכי פ"י מבריה ארי
מנכסי חבירו מדעתו וכיון דמדעתו אפי' לית ליה פסידא כמו
פורע חובו חשיב מבריה ארי הארי

שלא מדעתו א"נ מבריה ארי מנכסי
חבירו אפי' כשאינו מדעתו אלא
חבירו מכריחו להצריח ארי מעדורו
לית ליה פסידא למבריה הארי לית ליה
פסידא וכיון דליכא תרתי שלא
מדעתו ולית ליה פסידא לא חשיב
מבריה ארי אצל מדעתו אפי' לית
ליה פסידא או שלא מדעתו ולית
ליה פסידא חשיב מבריה ארי ואין
נותן לו אפי' שכרו וא"ת דצטק
השוכר [את] הפועלים (צ"מ גג:) אמר
דשומר חנם שהיה לו לקדם צדוקים
ומקלות ולא קדם חייב ומפרש שומר
חנם בחנם וש"ש צכר ומסיק דחור
ונוטל מצ"ה ומשמע דשומר חנם לא
מחייב לקדם צכר אצל כ"ש אם
קדם צכר דשפיר עבד ונותניו לו
מה שהוציא ומסתבר דה"ה איניש
דעלמא שמינן שומר וגם צכר עגמו
נוטל ואין צכר לחלק צין רועה
עגמו שמוטל עליו להחזיק ולשמור
לאיניש דעלמא ועוד אמרינן בהגול
במרא (לקמן דף קטו:) שטף נהר
חמורו וחמור חבירו והניח שלו והציל
של חבירו אין לו אלא שכרו ושכרו
מיהא שקיל ולא אמרינן מבריה ארי
בעלמא הוא וכן משיב אצידה שנותנין
לו שכר כפועל צטל (צ"מ דף לא: ושם)
לא אמר דליהוי כמבריה ארי בעלמא
ולא יטול כלום ואין לומר דככל הנהו

לא מציעיא אכלה דמשלמת. מיהא מה שנהנית אע"ג דלא פשע
בשמירתה דהא נהנית: **אבל נחבטה**. דאפי' זההיא הזיקא אנוסה
הוא: **אימא**. הארי בעל הסדה מבריה ארי מנכסי חבירו הוא
שהציל את צהמת חבירו שלא נחבטה צקרקע ומלוה הוא דעבד
ומידי לא לשקול קמ"ל: **שהחלקה**
במימי רגליה. מרה"ר לגינה דלונסא
דלא סלקא לדעתיה הוא: **לא שנו**.
דמה שנהנית הוא דמשלמת ולא מה
שהזיקה: **אלא**. שאכלה מיד באותה
ערוגה שנפלה שם לכיון דלונסא
היא צנפילה אנוסה היא נמי באכילתה
לכיון דחזיא לתצואה מותה לא
מוקמה אנופה: **אבל** הלכה מערוגה
לערוגה ואכלה משלמת מה שהזיקה:
לא סימא עד שפלא לדעת. שדעו
הבעלים שיצאת: **ותחזור לדעת**.
שלא נעל צנפיה כראוי: **אלא כיון**
שיצאת לדעת. שדעו צנפיה:
אף על גב שהורה שלא לדעת.
דהשתא לא סגי לה בשמירה
פחותה דאמר ליה כיון דילפא כו':
תחלו צנפיעה. בלאו לידה היה
לו לשומרה שלא תכנס ותאכל:
וסופו באונס. לא היה יודע שחלד:
ולאסטמורי

לא מבעיא קאמר לא מבעיא אכלה
דמשלמת מה שנהנית אבל נחבטה אימא
מבריה ארי מנכסי חבירו הוא ומה שנהנית
נמי לא משלם קמ"ל ואימא ה"נ מבריה
ארי מנכסי חבירו מדעתו הוא הארי לאו
מדעתו אי נמי מבריה ארי מנכסי חבירו
לית ליה פסידא הארי לית ליה פסידא היכי
נפל רב כהנא אמר בשהחלקה במימי
רגליה רבא אמר שדחפתה חברתה מ"ד
שדחפתה חברתה כל שכן שהחלקה במימי
רגליה ומאן דאמר שהחלקה במימי רגליה
יבאל דחפתה חברתה פשעה ומשלמת מה
שהזיקה דא"ל ^ע איבעי לך עבורי חדא חדא
אמר רב כהנא לא שנו אלא באותה ערוגה
אבל מערוגה לערוגה משלמת מה שהזיקה
ורבי יוחנן אמר דאפי' מערוגה לערוגה
ואפילו כל היום כולו עד שתצא ותחזור
לדעת א"ר פפא לא תימא עד שתצא
לדעת ותחזור לדעת אלא כיון שיצתה לדעת מ"מ
דא"ל כיון דילפא כל אימת דמושמתא להתם רהטא: ירדה כדרכה
והזיקה משלמת מה שהזיקה: בעי רבי ירמיה ירדה כדרכה והזיקה
במי לידה מהו אליבא דמאן דאמר תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב
לא תיבעי לך כי תיבעי לך אליבא דמאן דאמר תחלתו בפשיעה וסופו באונס
פטור מאי מי אמרינן כיון דתחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור או דלמא הכא
כולה בפשיעה הוא דכיון דקאי חזי דקריבנה לה למילד איבעי ליה לנטורה
ולאסטמורי

אע"ג דמן הדין היה פטור מ"מ תקנת חכמים הוא שישלם לו כדי שישיב אצידתו של חבירו אצל פורע חובו אין לנו לעשות תקנה ע"י זה
דהא הכא בשמעתין משמע דלי הוה מדעתו הוה חשיב מבריה ארי ולא היה נוטל כלום אעפ"י שהוא מציל חבירו מן ההפסק לא עשו
תקנה ונראה לר"י דמבריה ארי שאינו נוטל שכר היינו כשאין הדבר צדור שיבא לדי הפסק כגון שהארי רחוק ואין יודע אם יבא
כאן הארי אם לאו ואין מצילו אלא מדאגה ומן הפחד שדאג שמה יבא אצל אם הדבר צדור שיבא לדי הפסק ולידי דריסת הארי
או מציל מפי הארי עגמו אז ודאי נוטל שכרו כמו שטף נהר חמור חבירו והך דשמעתין מייירי שהצילו ירקות מצער בעלמא שאין צעל
הצהמה רואה שתחבט צהמתו בארץ ותצטער אע"פ שלא היו דמיה נפחתין צכך ולכך היה נחשב מבריה ארי אי הוה מדעתו ופורע
חובו אין מצילו מהפסק דמה שהיה הלוה זקוק לפדעו אין זה הפסק שהרי נחשיב לו ואינו מצילו אלא מצער בעלמא וחשיב מבריה
ארי א"נ כדמפרש טעמא צירושלמי דכחוצות (פ"ג) וצנדרים (פ"ד) מפייסא הוינא ליה ומחיל לי ואפי' במשכון מפייס הוינא ליה
והייב לי משכוני ואפי' צ"ח דוחק עגמו מסיק לה צירושלמי ונראה דהטעם משום שיכול לומר לו הייתי מואל הצדקה בני אדם שהיו
פורעין עבורי כי דרך אהובים שמרחמים על אהוביהם להציל מן הצער הזה דהיינו מעיין אותו טעם והא דקרי בחזקת הצמים (צ"ב
דף גג.) מבריה ארי נתן צדור והועיל נטל צדור והועיל דסכר מינה מיהא והוציא מינה מיהא אע"פ שמצילה מהפסק שהיה נהר שוטפה
לא נקט לשון מבריה ארי לענין שיפטר חבירו משכר הצדור אלא כלומר דאין זה חזקה דאין זה תיקון כמו רפק צה פורתא או
נעל וגדר אחר אלא מגיין עליה פורתא שלא תבא לדי קלקול ורבינו גרשון פסק בתשובה אחת על אנס עכו"ם שאנס ציחו של ישראל
וצא ישראל אחר ולקחו ממנו שלא יחזיר לבעלים צחנס אצל רש"י פי' בהנזקין (גיטין דף קמ: ט"א) גבי עכו"ם הבא מחמת חוב ומחמת
אנפרות אין צו משום סיקריקון שאם החזיק עכו"ם צקרקע של ישראל מחמת חוב שהיה לו עליו או מחמת אנפרות בגול בעלמא ואינו
מסור צדור להרגו אין צו דין סיקריקון אפילו אם שהתה י"ב חדש לתת רביע לבעלים כתיקון חכמים אלא מחזיר לו הקרקע צחנס
דכיון דאין כאן סיקריקון לא גמר ומקי מידי ואע"ג דשהתה י"ב חדש לא צא לו שעה לכופו הלכך אין מכירת העכו"ם מכירה כלל ור"י אמר
דלא מציעיא צמקוס שאם לא קנאו ישראל לא היה חוזר לבעלים לעולם שהיה מוכרו או נותנו לעכו"ם אחר והיה אבוד מן הבעלים
לגמרי דלא חשיב מבריה ארי כיון שמצילו מן ההפסק ואפי' קנאו צשויו מצילו מהפסק הוא כמו מקדים צדוקים וצמקלות צכר
דאמרינן שנותן שכר עד כדי דמיהם ונ"מ לכושרא דחיותא או לטרחא יתירתא אלא אפי' יודע ודאי שאם לא מהדר זה לקנות היה
חוזר לבעלים צדמים הללו כל שעה שירצו דהשתא אין מצילו מן ההפסק אעפ"כ אין לדמותו כלל למבריה ארי דכיון שיצא הציח מחזקת
ישראל וצא ליד הנכרי חוה מוציא מיד הנכרי ומחזירו ליד ישראל לא דמי למבריה ארי ונוטל מה שהנהיגו ואותם היהודים הצדוקים
מעירם והשר מחזיק קרקעותיהם שאין בהן טסקאות ואפי' יש בהן טסקא אם הניח הקרקעות ציד אחרים לפדעו מהן טסקא אומר
ר"י שאם צא ישראל וקנאו מיד השר מחזירם לבעלים ונוטל מה שהנהיגו דאין זה דינא דמלכותא אלא גזילה כי ראינו צמדינה
שצדיקותיה משפט היהודים לעמוד כמו פרשים צכל מקוס שירצו וצדין מלכותא היו תופסין שלא יחזיק המושל צנחלת היהודים כשלאו
מעירו וכן היו נוהגין צכל ארץ צורגוני"א ואם יש שר צבא לשנות את הדין ולעשות דין לעגמו אין זה דינא דמלכותא שהרי זה
הדין אין הגון כלל ודמיה למוכס שאין לו קצבה (לקמן דף קי.) והיכא שמשצית נכסי חבירו אין דומה כלל למבריה ארי כגון יורד
לתוך שדה חבירו ונטעו שלא צרשות ומקיף את חבירו משלם רוחמיה וכגון ההוא דהאומנין (צ"מ דף עו.) השוכר את הפועל
לעשות צשלו והראהו צשל חבירו דנוטל מצעל הציח מה שהנהיגו ואין להקשות צשטף נהר חמור חבירו למה אין לו אלא שכרו למה
אין לו כל הפסקו דכיון דצעל חמור עומד שם מה לנו לעשות לו תקנה שלא מדעתו אם ירצה"י יתנה (עם) המציל לשלם חמורו ועוד
דע"כ מייירי ציכול להציל על ידי הדחק דאל"כ לימא ליה מהפסק קצוינא כדאמרינן התם על צחית של דצש ומ"מ שכרו נותן לו
דמסתמא ניחא ליה שכל מי שיציל יטול שכר כל זמן שלא ימחה צידו כיון שאין יכול להציל אלא ע"י הדחק: **א"א** שנו א"א באותה
ערוגה. דכיון שחלת נפילתה באותה ערוגה באונס אינו חייב להעלותה מאותה ערוגה אצל מערוגה לערוגה הוי כשדה אחר:

שמין

י' שמיין בית סאה באותה שדה. פי' בקונטרס ^(זריש פירקין) שאם אכלה ערוגה אחת שמין אותה אגב בית סאה כמה היתה יפה קודם שאכלה ממנה וכמה היא יפה עכשיו וקשה לר"י דלוי אצית סאה קאי הי"ל למימר כמה היה יפה וכמה הוא יפה בלשון זכר ועוד דקצעי בגמ' היכי

שיימיין הלא פירשה יפה משנתנו ששמין ערוגה צבית סאה ומה שפ"ה בגמ' היכי שיימיין צבית סאה צאנפי נפשה לא שיימיין דמכחיזין ליה למזיק דקרתת ערוגה של קצ או קביים חסונה לפי דמיו אלא שמין ס' סאין ורואין כמה דמיס מגיעים לצבית סאה וחוזרין ושמין כמה נפחתה בצביל הערוגה וקשה דהיכן מלינו שמי שומות הללו דצקרא לא כתיב אלא צבדה אחר שמין מה שהיזיק אגב שדה אחרת שמין המשהנה לא משתמע כלל ועוד דלמ"ד בגמ' קלח צששים קלחים כלומר צששים שיעורים כמותו אמאי נקט צמתימין בית סאה ועוד קשה דפריך בגמרא אכולהו אמוראי מהא דתניא אכלה קצ או קביים רואין אותה כאלו היא ערוגה קטנה ומשערין אותה מאי לאו צבתי עגמה תקשי ליה ^(ו' ממתני') דקמתי שמשערין אותה צבית סאה ^(א' ונראה) לפרש דשמין בית סאה דקמתי היינו בית סאה הנאכל שמין צבותה שדה דקמתי סיפא צמיתא דר"ש אס סאה סאה אס סאמים סאמים ולפי שלא פי' משנתנו צממה שמין אותה אלא שצבותה שדה שמין אותה מפרש בגמרא היכי שיימיין ומפרש ר' יוסי צר חנינא סאה צששים סאין צין אכלה פחות צין אכלה יותר לעולם שמין סאה צששים ומשלים לפי החשבון חזקה אומר קלח צששים קלחים כלומר לעולם מה שאכלה צששים שיעורין כמותן ר' ינאי אומר תרקב צששים תרקבין וצין אכלה פחות או יותר משלים לפי חשבון ולר' ינאי משצית יותר מזיק מלר' יוסי צר חנינא דקרתת תרקב אינה ניכרת בצששים סאין כמו קרתת סאה צס' סאין כדאמר רב פפא דאין שמין כור צס' כוריס מפני שפוגם מזיק ואע"ג דקמתי צמתימין בית סאה צבותה שדה לצבתי ינאי לא לשיעורא נקטינן סאין משערין צו כלל אלא בתרקב משערין ונראה לר"י דכי משערין למר בתרקב ולמר צסאה לאו צבית סאה זרע קאמר דהוי ג' על ג' דאין דומה שדברה משנתנו צוה דצבמה אחת איירי ומתי אכלה כל זה אלא צסאה פירות קאמר דמשערין דקמתי אס סאה סאה ואין לתמוה על לשון בית סאה דקמתי צמתימין דכיון

ולאסטמורי בגוה תיקו: כיצד משלמת מה שהזיקה וכו': מנה"מ אמר רב מתנה דאמר קרא יובער בשדה אחר ^(מלמד ששמין על גב שדה אחר הוא ובער בשדה אחר מבעי ליה לאפוקי רה"ר א"כ) לכתוב רחמנא ובער בשדה חבירו א"ג שדה אחר מאי בשדה אחר ששמין על גב שדה אחר ואימא כוליה להכי הוא דאתא לאפוקי רה"ר מנלן אם כן לכתביה רחמנא גבי תשלומין ימיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם בשדה אחר ל"ל דכתביה רחמנא גבי ובער ש"מ תרתי היכי שיימיין א"ר יוסי בר חנינא "סאה בששים סאין ר' ינאי אמר יתרקב בששים תרקבים חזקה אמר יקלח בששים קלחים מיתביי אכלה קב או קביים אין אומרים תשלם דמיהן אלא רואין אותה כאילו היא ערוגה קטנה ומשערין אותה מאי לאו בפני עצמה לא בששים ת"ר אין שמין קב מפני שמשביחו ולא בית כור מפני שפוגמו מאי קאמר א"ר פפא ה"ק אין שמין קב בששים קבים מפני שמשביחו מזיק ולא כור בששים כורין מפני שפוגם מזיק מתקיף לה רב הונא בר מנחם האי ולא בית כור ולא כור מבעי ליה אלא אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא הכי קתני אין שמין קב בפני עצמו מפני שמשביחו נזיק ולא קב בבית כור מפני שפוגם נזיק אלא בששים ההוא גברא דקין קשבא מחבריה אתא לקמיה דריש גלותא א"ל לדידי חזי לי ותלתא תאלתא בקינא הווי קיימי והווי שווי מאה זוזי זיל הב ליה תלתין ותלתא ותילתא אמר גבי ריש גלותא דדאין דינא דפרסאה למה לי אתא לקמיה דר"נ א"ל בששים א"ל רבא אם אמרו בנוקי ממונו יאמרו בנוקי גופו אמר ליה אב"י לרבא בנוקי גופו מאי דעתין דתניא המבכיר כרמו של חבירו סמדר רואין אותו כמה ^(היתה יפה קודם לכן וכמה) היא יפה לאחר מכאן ואילו בששים לא קתני אטו גבי בהמתו נמי מי לא תניא כי האי גוונא דתניא ^{(קטמה נטיעה רבי יוסי אומר גזורי גזירות שבירושלים אומרים נטיעה בת שנתה שתי כסף בת שתי שנים ארבעה כסף אכלה חזיר רבי יוסי הגלילי אומר נידון במשווייר שבו והכמים אומרים רואין אותה כמה היתה יפה וכמה היא יפה אכלה}

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

הנותר לפי מה שתעלה כל ערוגה וערוגה צימי הקציר ומשלים: כמה היסה יפה. הקרקע לימכר כשהיא עם השחת: סמדר

מ"ד א ב ג מ"י פ"ד מהל' זקי ממון הל' יג סגג עשין סו טו"ע ח"מ ס"י ש"ז סעף ד':

תורה אור השלם
1. פי' יבצר איש שדה או כרם ושלח את בעירו ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם: שמות כב ד

הגהות הגר"א
[א] תוס' ד"ה שמין כו' וי"ל שמין בית סאה. ג"צ והלכ"ז פי' דהכי קאמר שס' אכלה פחות מאלה שמין צב"ע ולר"י צמות מתקרב:

מוסף רש"י
קטמה נטיעה. צממה שזכמה לרשות הניזק והזיקה. קטמה נטיעה אילן כמה שמין אותה (כתובות קה.). שתי כסף. שמי מעות (שם). חזיר. שמת של תבואה חמין ושערין בעדן ירק (לקמן פ"ט).

[א] [לקמן ט:]. ג"א היה. רש"י. א) כמות קה. ז) שין לעיל צממה. ס) [רש"י]. ו) ג"י פ"ח אמתי וכן הוא צ"י השאל ט: וע"ש.

רבינו הגנאל

היכי שיימיין אמר ר' חנינא סאה צס' סאין וכו'. פי' כלהו אית להו דאין שמין אלא ע"ג שדה אחר ואין שמין אלא בס', וכלהו ס"ל דאין שמין המקום המובעה לבדו משום שבת הניזק ואם שמין אותו ביותר מששים מפסיד נזיק ובפירוש מתנתנו נחלקו. ר' חנינא סבר דה ששינו שמין בית סאה פי' אם הובעה ביה סאה שמין אותו בשדה שיש בה ששים סאה שהם בית שני כורים וכן אם הם בת (מאתים) (סאתים) בס' סאה וכן ג' סאין וכן ד' סאין. ואם הוא פחות מסאה בפני עצמו שמין אותו. חזקה אמר אפי' קלח אחד בששים קלחים. בין מעט בין הרבה, מקום המובעה שמין אותו בששים כמותו, וה ששינו בית סאה כגון שהוא המובעה אחד מששים לסאה והוא יתר מעט ממקום שלישי בית רובע בסאה. דבי ר' ינאי אמר תרקב שהוא חצי סאה בס' תרקבים שהם בית כור והם שלשים לסאה ומשנתנו כגון שאכלה שתי סאין ששמין אותה בבית כור וכן חציה אבל פחות מזה לא. הא דת"י אין שמין בית קב מפני שמשביחו נזיק. לא דייקא, ותירוצ' היא דהרצ"י לה הכי, אין שמין קב בפני עצמו מפני שמשביחו נזיק ולא קב בבית כור מפני שפוגם נזיק ולפי' לא מקשי' מינה דכל מתנייתא דלא מיתרצא לא מקשי' מינה וסוגין כל הנאכלין ואין פירות גמורין אין נשומין בפני עצמן אלא בששים. ולא אתפרש הילכתא כהי מנייהו אלא מדראשכתינן רב נחמן דשם קב אחד בששים ש"מ דהילכתא כחזקה דאמר קלח בששים קלחי ושמין אותה המובעה בס' כמותו. ההוא דקין קשבא מחבריה כולי. פי' ציני והוא מין דקל. לית הילכתא כריש גלותא דין לשומו בפני עצמו והייב המזיק לשלם. ל"ג ותולתא אלא בדקלא פרסא שהוא מעולה ושמין וזה הקשבא דייקלא אומא הוה שהוא קל וכחוש, לפיכך דן רב נחמן לשומו אגב שדה בששים אומ' שדה שיש בה ששים דקלים כמה שוה וכשנקצין אחד מהן ונשאר ג"ט דקלים כמה שוה, ומה שיש ביניהן משלים המזיק. ואקשי רבא על רב נחמן, אם אמרו לשום המובעה בששים בעת שאכלתן בהמתו אבל הכא דקין קשבא האדים בעצמו בששים מנא לן. אמ' ליה אב"י לרבא בנוקי גופו מאי דעתין דתניא (המבכיר) (המבכיר) כרמו שלחבו סמדר, פי' טיאת הכרם והישיב פרוי עורנו סמדר, רואין אותה כמה היתה יפה וכמה היא יפה, ולא קתני בששים. אטו בנוקי ממונו מי לא קתאני כי האי גונא, והתניא קטמי נטיעה ר' יוסי אומ' גזורי גזירות שכירושלם אומ' נטיעה בת שנתה שתי כסף בת שתי שנים ר' כסף אכלה חזיר כולי.